உ
श्रीशिवाभ्यां नमः
ஶ்ரீஶிவாப்⁴யாம் நம:

॥ सूतगीतिः ॥

॥ ஸூதகீ³தி: ॥

உரை விளக்கம்:
தர்மக்ஞ, வித்யாவாசஸ்பதி
பிரம்மஶ்ரீ மாயூரம் ராமநாத தீக்ஷிதர்

ऐश्वरं परमानन्दं अनन्तं सत्यचिद्घनम् ।
आत्मत्वेनैव पश्यन्तं निस्तरङ्गसमुद्रवत् ॥ १ ॥

निर्विकल्पं सुसंपूर्णं सुप्रसन्नं शुचिस्मितम् ।
भासयन्तं जगद्भासा भानुमन्तमिवापरम् ॥ २ ॥

प्रणम्य मुनयः सूतं दण्डवत् पृथिवीतले ।
कृतांजलि पुटा भूत्वा तुष्टुवुः परया मुदा ॥ ३ ॥

नमस्ते भगवन् शम्भु प्रसादावाप्त वेदन ।
नमस्ते भगवन् शम्भु चरणाम्भोज वल्लभ ॥ ४ ॥

नमस्ते शम्भुभक्तानां अग्रगण्य समाहित ।
नमस्ते शम्भु भक्तानां अतीव हितबोधक ॥ ५ ॥

नमस्ते वेद वेदान्त पद्मखण्ड दिवाकर ।
व्यासविज्ञान दीपस्य वर्तिभूताय ते नमः ।। ६ ।।

पुराणमुक्तामालायाः सूत्रभूताय ते नमः ।
अस्माकं भववृक्षस्य कुठाराय नमोऽस्तुते ॥ ७ ॥

नमोऽविज्ञातदोषाय नमो ज्ञान गुणाय ते ।
कृपासागर सर्वेषां हितप्रद नमोस्तु ते ॥ ८ ॥

मातृभूताय मर्त्यानां व्यासशिष्याय ते नमः ।
धर्मिष्ठाय नमस्तुभ्यं ब्रह्मनिष्ठाय ते नमः ॥ ९ ॥

समाय सर्वजन्तूनां सारभूताय ते नमः ।
साक्षात्सत्यपराणां तु सत्यभूताय ते नमः ॥ १० ॥

नमो नमो नमस्तुभ्यं पुनर्भूयो नमो नमः ।
अस्माकं गुरवे साक्षात् नमः स्वात्मप्रदायिने ॥ ११ ॥

एवं गोत्रर्षयः स्तुत्वा सूतं सर्वहितप्रदम् ।
प्रश्नं प्रचक्रिरे सर्वे सर्वलोकहितैषिणः ॥ १२ ॥

सोऽपि सूतः स्वतःसिद्धः स्वरूपानुभवात्परात् ।
उत्थाय स्वगुरुं व्यासं दध्यौ सर्व हितेरतम् ॥ १३ ॥

अस्मिन्नवसरे व्यासः साक्षात्सत्यवती सुतः ।
भस्मोद्धूलित सर्वांग : त्रिपुण्ड्रांकित मस्तकः ॥ १४ ॥

कृष्णाजिनी सोत्तरीय आषाढेन विराजितः ।
रुद्राक्षमालाभरणः तत्रैवाविरभूत्स्वयम् ॥ १५ ॥

तं दृष्ट्वा देशिकेन्द्राणां देशिकं करुणाकरम् ।
सूतः सत्यवती सूनुं स्वशिष्यैस्सहसत्तमैः ॥ १६ ॥

प्रणम्य दण्डवद्भूमौ प्रसन्नेन्द्रियमानसः ।
यथार्हं पूजयामास दत्वा च आसनमुत्तमम् ॥ १७ ॥

भगवानपि सर्वज्ञः साक्षात्सत्यवती सुतः ।
प्राह गंभीरया वाचा स्वशिष्यं प्रति सत्तमः ॥ १८ ॥

भद्रमस्तु सुसंपूर्ण सूतशिष्यममाऽऽस्तिक ।
तवैषामपि किं कार्यं मया तद्ब्रूहिमेऽनघ । १९ ॥

एवं व्यासवचः श्रुत्वा सूतः पौराणिकोत्तमः ।
उवाच मधुरं वाक्यं लोकानां हितमुत्तमम् ॥ २० ॥

सूत उवाच

इमेहिमुनयः शुद्धाः सत्यधर्मपरायणाः ।
मद्गीता श्रवणे चैषां अस्तिश्रद्धा महत्तरा ॥ २१ ॥

भवत्प्रसादे सत्येव शक्यते सा विभाषितुम् ।
यदि प्रसन्नो भगवान् वदेत्याज्ञापयाद्यमाम् ॥ २२ ॥

इति सूतवचः श्रुत्वा भगवान् करुणानिधिः ।
त्वदीयामद्य तां गीतां वदैषां अर्थिनां शुभाम् ॥ २३ ॥

इत्युक्त्वाशिष्यमालिंग्य हृदयं तस्य संस्पृशन् ।
सांबं सर्वेश्वरं ध्यात्वा निरीक्ष्यैवं कृपाबलात् ॥ २४ ॥

स्थापयित्वा महादेवं हृदये तस्य सुस्थिरम् ।
तस्य मूर्धानमात्राय भगवानगमद्गुरुः ॥ २५ ॥

सोऽपि सूतः पुनःसांबं ध्यात्वा देवं त्रियम्बकम् ।
प्रणम्य दण्डवत् भूमौ स्मृत्वा व्यासं च सद्गुरुम् ॥ २६ ॥

कृताञ्जलिपुटो भूत्वा मन्त्रमाद्यं षडक्षरम् ।
जपित्वा श्रद्धयासार्धं निरीक्ष्य मुनिपुंगवान् ॥ २७ ॥

कृतप्रणामो मुनिभिः स्वगीतामतिनिर्मलाम् ।
वक्तुमारभते सूतः सर्वलोकहितेरतः ॥ २८ ॥

इति श्रीसूतसंहितायां यज्ञवैभवखण्डस्योपरिभागे, सूत
गीतायां सूतगीतिर्नाम प्रथमोऽध्यायः ॥

॥ ஸூதகீ³தி: ॥

ஐஶ்வரம் பரமானந்த³ம் அனந்தம் ஸத்யசித்³த⁴னம் ।
ஆத்மத்வேனைவ பஶ்யந்தம் நிஸ்தரங்க³ஸமுத்³ரவத் ॥ 1 ॥

நிர்விகல்பம் ஸுஸம்பூர்ண ஸுப்ரஸன்னம் ஶுசிஸ்மிதம் ।
பா⁴ஸயந்தம் ஜக³த்³பா⁴ஸா பா⁴னுமந்தமிவாபரம் ॥ 2 ॥

ப்ரணம்ய முனய: ஸூதம் த³ண்ட³வத் ப்ருதி²வீதலே ।
க்ருதாஞ்ஜலி புடா பூ⁴த்வா துஷ்டுவு: பரயா முதா³ ॥ 3 ॥

நமஸ்தே ப⁴க³வன் ஶம்பு⁴ ப்ரஸாதா³வாப்த வேத³ன ।
நமஸ்தே ப⁴க³வன் ஶம்பு⁴ சரணாம்போ⁴ஜ வல்லப⁴ ॥ 4 ॥

நமஸ்தே ஶம்பு⁴ப⁴க்தானும் அக்³ரக³ண்ய ஸமாஹித ।
நமஸ்தே ஶம்பு⁴ ப⁴க்தானாம் அதீவ ஹிதபோ³த⁴க ॥ 5 ॥

நமஸ்தே வேத³ வேதா³ந்த பத்³மக²ண்ட³ தி³வாகர ।
வ்யாஸவிஜ்ஞான தீ³பஸ்ய வர்திபூ⁴தாய தே நம: ॥ 6 ॥

புராணமுக்தாமாலாயா: ஸூத்ரபூ⁴தாய தே நம: ।
அஸ்மாகம் ப⁴வவ்ருக்ஷஸ்ய குடா²ராய நமோ(அ)ஸ்துதே ॥ 7 ॥

நமோ(அ)விஜ்ஞாததோ³ஷாய நமோ ஜ்ஞான கு³ணய தே ।
க்ருபாஸாக³ர ஸர்வேஷாம் ஹிதப்ரத³ நமோஸ்து தே ॥ 8 ॥

மாத்ருபூ⁴தாய மர்த்யானும் வ்யாஸஶிஷ்யாய தே நம: ।
த⁴ர்மிஷ்டா²ய நமஸ்துப்⁴யம் ப்³ரஹ்மநிஷ்டா²ய தே நம: ॥ 9 ॥

ஸமாய ஸர்வஜந்தூனாம் ஸாரபூ⁴தாய தே நம: ।
ஸாக்ஷாத்ஸத்யபராணாம் து ஸத்யபூ⁴தாய தே நம: ॥ 10 ॥

நமோ நமோ நமஸ்துப்⁴யம் புனர்பூ⁴யோ நமோ நம: ।
அஸ்மாகம் கு³ரவே ஸாக்ஷாத் நம: ஸ்வாத்மப்ரதா³யினே ॥ 11 ॥

ஏவம் கோ³த்ரர்ஷய: ஸ்துத்வா ஸூதம் ஸர்வஹிதப்ரத³ம் ।
ப்ரஶ்னம் ப்ரசக்ரிரே ஸர்வே ஸர்வலோகஹிதைஷிண: ॥ 12 ॥

ஸோ(அ)பி ஸூத: ஸ்வத:ஸித்³த⁴: ஸ்வரூபானுப⁴வாத்பராத் ।
உத்தா²ய ஸ்வகு³ரும் வ்யாஸம் த³த்⁴யௌ ஸர்வ ஹிதேரதம் ॥ 13 ॥

ஸூதகீ³தி:

அஸ்மின்னவஸரே வ்யாஸ: ஸாக்ஷாத்ஸத்யவதீ ஸுத: ।
ப⁴ஸ்மோத்³தூ⁴லித ஸர்வாங்க³ : த்ரிபுண்ட்³ராங்கித மஸ்தக: ॥ 14 ॥

க்ருஷ்ணாஜினீ ஸோத்தரீய ஆஷாடே⁴ன விராஜித: ।
ருத்³ராக்ஷமாலாப⁴ரண: தத்ரைவாவிரபூ⁴த்ஸ்வயம் ॥ 15 ॥

தம் த்³ருஷ்ட்வா தே³ஶிகேந்த்³ராணும் தே³ஶிகம் கருணாகரம் ।
ஸூத: ஸத்யவதீ ஸூனும் ஸ்வஶிஷ்யைஸ்ஸஹஸத்தமை: ॥ 16 ॥

ப்ரணம்ய த³ண்ட³வத்³பூ⁴மௌ ப்ரஸன்னேந்த்³ரியமானஸ: ।
யதா²ர்ஹம் பூஜயாமாஸ த³த்வா ச ஆஸனமுத்தமம் ॥ 17 ॥

ப⁴க³வானபி ஸர்வஜ்ஞ: ஸாக்ஷாத்ஸத்யவதீ ஸுத: ।
ப்ராஹ க³ம்பீ⁴ரயா வாசா ஸ்வஶிஷ்யம் ப்ரதி ஸத்தம: ॥ 18 ॥

ப⁴த்³ரமஸ்து ஸுஸம்பூர்ண ஸூதஶிஷ்யமமா(ஆ)ஸ்திக ।
தவைஷாமபி கிம் கார்யம் மயா தப்³ரூஹிமே(அ)னக⁴ । 19 ॥

ஏவம் வ்யாஸவச: ஶ்ருத்வா ஸூத: பௌராணிகோத்தம: ।
உவாச மது⁴ரம் வாக்யம் லோகானாம் ஹிதமுத்தமம் ॥ 20 ॥

ஸூத உவாச

இமேஹிமுனய: ஶுத்³தா⁴: ஸத்யத⁴ர்மபராயணா: ।
மத்³கீ³தா ஶ்ரவணே சைஷாம் அஸ்திஶ்ரத்³தா⁴ மஹத்தரா ॥ 21 ॥

ப⁴வத்ப்ரஸாதே³ ஸத்யேவ ஶக்யதே ஸா விபா⁴ஷிதும் ।
யதி³ ப்ரஸன்னோ ப⁴க³வான் வதே³த்யாஜ்ஞாபயாத்³யமாம் ॥ 22 ॥

இதி ஸூதவச: ஶ்ருத்வா ப⁴க³வான் கருணாநிதி⁴: ।
த்வதீ³யாமத்³ய தாம் கீ³தாம் வதை³ஷாம் அர்தி²னாம் ஶுபா⁴ம் ॥ 23 ॥

இத்யுக்த்வாஶிஷ்யமாலிங்க்³ய ஹ்ருத³யம் தஸ்ய ஸம்ஸ்ப்ருஶன் ।
ஸாம்ப³ம் ஸர்வேஶ்வரம் த்⁴யாத்வா நிரீக்ஷ்யைவம் க்ருபாப³லாத் ॥ 24 ॥

ஸ்தா²பயித்வா மஹாதே³வம் ஹ்ருத³யே தஸ்ய ஸுஸ்தி²ரம் ।
தஸ்ய மூர்தா⁴னமாத்ராய ப⁴க³வானக³மத்³கு³ரு: ॥ 25 ॥

ஸோ(அ)பி ஸூத: புன:ஸாம்ப³ம் த்⁴யாத்வா தே³வம் த்ரியம்ப³கம் ।
ப்ரணம்ய த³ண்ட³வத் பூ⁴மௌ ஸ்ம்ருத்வா வ்யாஸம் ச ஸத்³கு³ரும் ॥ 26 ॥

க்ருதாஞ்ஜலிபுடோ பூ⁴த்வா மந்த்ரமாத்³யம் ஷட³க்ஷரம் ।
ஜபித்வா ஶ்ரத்³த⁴யாஸார்த⁴ம் நிரீக்ஷ்ய முனிபுங்க³வான் ॥ 27 ॥

க்ருதப்ரணாமோ முனிபி⁴: ஸ்வகீ³தாமதிநிர்மலாம் ।
வக்துமாரப⁴தே ஸூத: ஸர்வலோகஹிதேரத: ॥ 28 ॥

இதி ஶ்ரீஸூதஸம்ஹிதாயாம் யஜ்ஞவைப⁴வக²ண்ட³ஸ்யோபரிபா⁴கே³,
ஸூத கீ³தாயாம் ஸூதகீ³திர்நாம ப்ரத²மோ(அ)த்⁴யாய: ॥

(1-3) நைமிசாரண்யத்தில் வசிக்கின்ற மஹரிஷிகள் ஸூதாசாரியரை துதிக்கின்றனர். என்றும் நிலைபெற்றதும் அறிவு வடிவமாயும், முடிவற்றதாயுமுள்ள பரசிவத்தின் பரமானந்த தத்துவத்தை தனது ஆத்ம ஸ்வரூபமாய் பார்ப்பவரும், அலையற்ற கடல்போல் எங்கும் நிறைந்தும் அசைவற்றதுமான ரூபமுள்ளவரும், புன்சிரிப்புடன் ப்ரஸன்னமாய் விளங்குபவரும், சூர்யன் போல் தனது ஒளியால் உலகத்தை ஒளிக்கச்செய்பவருமான ஸூதாசாரியரை பூமியில் விழுந்து நமஸ்கரித்து கைகளைக் கூப்பிக் கொண்டு துதித்தனர்.

(4-11) பரசிவத்தின் அருளால் அறிவுசக்தி பெற்றவரே! பரசிவத்தின் பாதபத்மங்களில் ஈடுபட்டவரே! பரமசிவ பக்தர்களில் மிகச்சிறந்தவரே! பரமசிவ பக்தர்களுக்கு நன்மையை உபதேசிப்பவரே! வேதம் வேதாந்தம் இவைகளாகிய தாமரைப் பூக்குவியலுக்கு சூரியன் போன்றவரே! வேதவியாஸராகிய விஞ்ஞான விளக்கிற்கு தூண்டுகோல் போலுள்ளவரே! புராணங்களாகிய முத்துமாலைக்கு கோர்க்கும் நூல் போன்றவரே! எங்களது வாழ்க்கை மரத்திற்குக் கோடரி போன்றவரே! ஒருவித குற்றமுமற்றவரே! அறிவு மயமானவரே! கருணைக்கடலே! அனைவருக்கும் நன்மையைச் செய்பவரே! மனிதர்களுக்குத் தாய் போன்றவரே! தர்மமறிந்தவரே! பிரமமறிந்தவரே, வேதவியாஸருக்குச் சீடராய் விளங்குபவரே! பிராணிகளனைவரிடத்திலும் சமமானவரே! ஸத்யத்தைக் கைப் பிடித்தவர்களுள் மிகச்சிறந்தவரே! எங்களுக்கு ஆத்ம ஸ்வரூப ஞானத்தையுபதேசிக்கும் நேரில் வந்த குருவே! நமஸ்காரம்! நமஸ்காரம்! நமஸ்காரம்!

12. இவ்விதம் கோத்ர காரணர்களான மஹரிஷிகள் ஸூதரை எல்லோருக்கும் நன்மை விளங்குவதற்காகக் கேள்வி கேட்டனர்.

13. ஸூதாசாரியரும் ஸ்வரூபானுபவத்தில் அமர்ந்திருந்தவர் - அதிலிருந்து வெளிவந்து தனது குருவான வியாஸரை தியானம் செய்தார்.

(14-19) இந்த ஸமயம் ஸத்யவதியின் புதல்வரான வியாஸர், விபூதியை த்ரிபுண்டராங்கிதமாய் தரித்தும் மான் தோலுடனும் தண்டம் ருத்ராக்ஷ மாலையுடனும் எதிரில் தோன்றினர். அவரைக் கண்டதும் தனது சிஷ்யர்களுடன் நமஸ்கரித்து ப்ரஸன்ன மனதுடன் ஆஸனம் முதலியவற்றைக் கொடுத்து பூஜை செய்தார். எல்லா

மறிந்த வேதவியாஸரும் சிஷ்யரை நோக்கிக் கம்பீரமாக ஹே ஆஸ்திகவர்யரே, உமக்கும் இந்த மஹர்ஷிகளுக்கும் என்னுல் ஆக வேண்டியது யாது கூறுங்கள், என்ருர்.

20. இவ்விதம் வியாஸர் கூறியதைக் கேட்டு உலகத்திற்கு நன்மைக்காக மதுரமாய் கேட்டார்.

(21-22) இந்த மஹரிஷிகள் ஸத்யம் தர்மம் தவருதவர்கள். எனது கீதையைக் கேட்க மிக ஆவலுள்ளவர்களாக இருக்கின்றனர். தங்களது அருள் இருந்தால் என்னுல் சொல்ல முடியும். தாங்கள் உத்தரவு கொடுங்கள் என்ருர்.

(23-25) இவ்விதம் ஸூதரின் வார்த்தையைக் கேட்ட கருணைக் கடலான வியாஸாசாரியர் ஆசையுடன் கேட்பவர்களுக்கு நன்ருகக் கூறுவாயாக என்று கூறி ஸூதரை ஆலிங்கனம் செய்து அவருடைய ஹ்ருதயத்தைத் தொட்டு ஸாம்ப பரம சிவத்தை அங்கு ஸ்தாபித்து கருணையுடன் பார்த்து தலையின் முன்புறம் முகர்ந்து அருள் புரிந்து சென்ருர்.

(26-28) பிறகு ஸூதாசாரியர் முக்கண்ணனை பரமசிவனை வணங்கி ஸ்மரித்து குருவையும் நினைத்து கைகளைக் கூப்பிக் கொண்டு பஞ்சாக்ஷர மஹாமந்த்ரத்தை ஜபித்து நமஸ்காரம் செய்து கைகூப்பி ச்ரத்தையுடன் வீற்றிருக்கும் மஹரிஷி களிடம் நிர்மலமான தனது கீதையை எல்லாருக்கும் நன்மையை விளககுவதற்கா கக் கூற ஆரம்பித்தார்.

ஸூதஸம்ஹிதையில் யக்ஞவைபவ கண்டத்திற்குப் பிறகு ஸூத கீதையில் ஸூத கீதி என்கிற முதல் அத்யாயம் முற்றிற்று.

[இங்கு ஒரு அரிய விஷயத்தை உபதேசம் பெற வேண்டுமானுல் குருவிடம் எவ்விதம் பக்தி ச்ரத்தை ஆதரவுடன் கேட்க வேண்டும் என்பதும் அந்த குருவும் மிக ஆத்ம குணங்களுடன் தனது குருவையும் எல்லோருக்கும் குருவான பரமேச்வர னையும் தியானம் செய்து அவர்கள் அருளால் உபதேசம் செய்ய வேண்டுமென்பதும் விளங்குகிறது. இதை அறிவது முக்கியமாதலால் தனியாக இதை மட்டும் இங்கு குறிப்பிடப்படுகிறது. சூதகீதையின் மீதி அத்தியாயங்கள் தொடர்ந்து அடுத்து வரும் ஆண்டு மலர்களில் பிரசுரிக்கப்படும்.)

சிவம்